

sen, Holger Larsen, J. P. Larsen, Hans Jacob Sørensen, Pinholt, Vanggaard, Kyed, H. F. Ulrichsen, Grathwohl, Reedtz-Thott, Niels Petersen og Nis Nissen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3805; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 3342).

Sagen sættes til Forhandling.

Formanden: Under denne Sags Behandling vil ogsaa den under Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag kunne drøftes.

Hans Rasmussen: Det er, hvis jeg ikke husker fejl, fjortende eller femtende Gang, vi stilles overfor Lovforslag om Ændringer i og Tilføjelser til Loven om Rettens Pleje af 1916. Jeg kunde tænke mig, at adskillige straks vilde rejse det Spørgsmaal: Skal der stadig finde Tilføjelser og Ændringer Sted til denne Lovgivning, eller kan der ikke snart være Tale om en Afslutning, som vil kunne staa i hvert Fald en rum Tid? Jeg vil heroverfor sige, at det er mit Haab, at man, hvis det lykkes at faa det foreliggende Lovforslag gennemført, vil kunne gaa en Tid i Møde, da Rigsdagen bliver fri for de stadig tilbagevendende Lovforslag om Ændringer i Retsplejeloven.

Det er vist for øvrigt ikke til at undres over, at der stadig er fremkommet Lovforslag om Ændringer i og Tilføjelser til denne store Reform. I de mere indviiede Kredse har man sikkert allerede ved Lovens Gennemførelse været fortrolig med, at det vilde blive nødvendigt efterhaanden at skride til supplerende Foranstaltninger. Jeg ønsker ved denne Lejlighed at sige, at jeg er glad ved, at man den Gang naaede at faa denne Reform ført igennem. Jeg føler mig meget taknemmelig mod dem, der medvirkede til dette store Resultat, og er glad ved, at man ikke skubbede Sagen yderligere ud, fordi jeg har en Følelse af, at hvis denne store og ret kostbare Reform ikke var blevet gennemført paa det Tidspunkt, den blev, men var blevet skubbet blot en 3—4 Aar ud, vilde den neppe være blevet gennemført. Den indeholder saa store Fremskridt paa forskellige Omraader, at man har Grund til at være glad ved den. Det er jeg for mit Vedkommende, og det er

min Gruppe, selv om den ikke indeholdt alt det, vi kunde ønske gennemført ved en Retsplejereform.

Heller ikke det foreliggende Lovforslag indeholder fuldt ud Opfyldelse af alt det, min Gruppe kunde ønske og maa betragte som Maalet for hele Retsplejevæsenets Ordning. Imidlertid indeholder det saa store Forbedringer, saa mange Fremskridt og saa megen Simplificering af den gældende Ordning, at man straks maa stille sig velvilligt overfor det, og jeg tilføjer, at jeg er glad ved, at det ikke vil medføre nye Udgifter — i hvert Fald da sandsynligvis —, men endda hist og her Besparelser. Jeg tillægger denne Omstændighed ikke ringe Betydning, idet jeg frygter for, at man, hvis man skred til Foranstaltninger, der vilde koste videre, vilde bringe Lovforslaget i Fare og volde Vanskeligheder for dets Gennemførelse.

Et af de vigtigste Spørgsmaal, der røres ved i det foreliggende Lovforslag, er den Ændring, der tænkes indført med Hensyn til Voteringen i Højesteret, som nu foreslaas gjort offentlig i Modsætning til den historiske Ordning, om jeg saa maa sige, der har været gældende i vort Lands højeste Domstol. Jeg kan tænke mig, at det har givet et Ryk i adskillige af dem, der er interesserede i dette Spørgsmaal, idet man har vænnet sig til at se paa den gældende Ordning som noget, der vel neppe kunde være anderledes, en Ordning, der har Traditionen for sig og har vundet Hævd. Og jeg kan tænke mig, at man hist og her vil sige: Er det ikke noget for dystigt at begynde at pille ved Arbejdsmaaden i Landets højeste Domstol, hvis Afgørelser har den Betydning, de naturligvis maa have, og som har virket som en Enhed. Jeg vil dog straks sige, at det, der her foreslaas indført, ikke er noget enestaaende, ikke er en Opfattelse, vi kan tage Patent paa. Offentlig Votering i den højeste Domstol er noget, som er gældende i England og ligeledes i vore Nabolande Norge og Sverige, for Sveriges Vedkommende er det i alt Fald delvis Tilfældet og for Norges Vedkommende absolut. I Norge har man i en Menneskealder haft offentlig Votering i Landets højeste Domstol, og jeg synes ikke, man kan undlade at føle sig i høj Grad paavirket af den Stilling, man her har taget i Norge, i Særdeleshed den Stilling, Norges Højesteret selv har taget til dette Spørgsmaal. Jeg finder her Anledning til at minde om, at da der for en Aarrække siden var Tale om at afskaffe den offentlige Votering i Norges Højesteret, mødte et Forslag herom den kraftigste Indsigelse fra